

Warszawa, dnia 20 lutego 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 631/23

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: Magdalena Adamska

4. przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 8 lutego 2024 r.

5. sprawy J. W., s. J. i W., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 267 § 1 kk w zb. z art. 12 § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

9. z dnia 27 marca 2023 r. sygn. akt III K 177/22

12. I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciąża go pozostałymi wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 631/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 2 marca 2023 r. w sprawie o sygn. akt III K 177/22.	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. W.	Sytuacja materialna Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) Karta karna	k.468 k.484-486
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	Informacja e - (...) Karta karna	Dokumenty sporządzone przez uprawnione podmioty i osoby, nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. naruszenie przepisu prawa art. 14 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. - poprzez skazanie oskarżonego za czyn z art. 267 § 2 k.k. podczas, gdy akt oskarżenia zarzucał oskarżonemu popełnienie czynu z art. 267 § 1 k.k., co oznacza przekroczenie granic skargi oskarżyciela wobec braku tzw. tożsamości czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

opisanego w wyroku Sądu I instancji oraz zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia, co w konsekwencji prowadzi do braku skargi

uprawnionego oskarżyciela w zakresie nowego (innego) zdarzenia historycznego i co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 k.p.k. § 1 pkt 9 k.p.k.,

2. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 267 § 2 k.k. w zw. z art. 49 § 1 k.p.k. poprzez błędną wykładnię pojęcia pokrzywdzonego przestępstwem z art. 267 § 2 k.k. i uznanie, że osobą bezpośrednio pokrzywdzoną tym przestępstwem w rozumieniu przepisu art. 49 k.p.k. jest również E. D., podczas gdy przedmiot ochrony, którym jest bezpieczeństwo systemów informatycznych powoduje, że w przedmiotowej sprawie pokrzywdzonym może być wyłącznie dysponent sieci teleinformatycznej,

która administrowała danymi pacjentów, co doprowadziło do naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 12 § 1 k.p.k. polegającego na prowadzeniu postępowania, pomimo braku stosownego wniosku o ściganie pochodzącego od uprawnionego oskarżyciela, co zaś stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.,

3. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 267 § 2 k.k. - poprzez błędną wykładnię pojęcia „braku uprawienia w dostępie do systemu”, polegającą na wadliwym utożsamieniu przez Sąd Rejonowy pojęcia braku w dostępie do systemu z brakiem uprawnienia do zapoznania się z informacjami w nim zawartymi;

4. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w którym

	<p>wskazywał on, że posiadał nieograniczony dostęp do systemu, jako niewiarygodnych podczas, gdy treść wyjaśnień koresponduje z zeznaniami świadków,</p> <p>5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - E. D. jest pokrzywdzoną przestępstwem z art. 267 § 2 k.k., - oskarżony miał zamiar popełnienia przestępstwa i świadomość tego, iż nie jest on uprawniony do uzyskania dostępu do systemu teleinformatycznego. 			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym</p>				

bardziej, że
wszystkie były
niezasadne.

W pierwszej
kolejności wskazać
należy, że Sąd
Rejonowy nie był
związany
pierwotnym opisem
czynu i przyjętą
kwalifikacją prawną,
to jest czynem z art.
267 § 1 kk. Wiązało
go jedynie zdarzenie
historyczne, a więc
określony sposób
działania określonej
osoby w określonym
miejscu i czasie.
Zważywszy na to, że
oskarżony zapoznał
się z dokumentacją
medyczną
pokrzywdzonej,
wykorzystując
posiadany login i
hasło do systemu
informatycznego, w
którym się
znajdowała i nie
posiadając
uprawnienia do jej
przeglądania, trafnie
przyjęto, że doszło
do wyczerpania
znamion czynu z
art. 267 § 2
kk. Oskarżony nie
otworzył bowiem
zamkniętego pisma.
Nie ominął, ani
tym bardziej nie
przełamał
informatycznego
bądź innego
zabezpieczenia.
Tego typu
modyfikacja nie
należy w sądowej

praktyce do
rzadkości. Nie tylko
na etapie
postępowania I-
instancyjnego, ale
również
odwoławczego,
kiedy Sąd II
instancji, nawet nie
zmieniając ustaleń
faktycznych,
dokonuje
odmiennego
zakwalifikowania
określonych
zachowań. Co zaś
się tyczy
pokrzywdzonego, to
choć ostatecznie
uznano za niego
także właściciela
systemu
informatycznego i
zarazem dysponenta
dokumentacji
medycznej
pacjentki, w której
znajdowały się
informacje
dotyczące jej osoby i
leczenia, jednak nie
ulega wątpliwości, że
to przede wszystkim
oskarżycielka
posiłkowa od
początku była osobą,
na której szkodę
działano. Tym
samym, wbrew
twierdzeniom
skarżącego, nie
zaistniała
bezwzględna
przyczyna
odwoławcza, o której
mowa w art. 439 § 1
pkt 9 kpk w zw. z art.
14 kpk w zw. z art. 17
§ 1 pkt 9 kpk.

Powyższe potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 marca 2023 r. w sprawie o sygn. akt I KK 9/23, stwierdzając że granice oskarżenia zostają utrzymane dopóty, dopóki w miejsce czynu zarzucanego, w ramach tego samego zdarzenia historycznego można przypisać oskarżonemu czyn, nawet ze zmienionym opisem i jego oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka. Jak z kolei wskazał w wyroku z dnia 8 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. akt II ZK 96/22, sąd nie jest związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela. Zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach szczegółowych elementów faktycznych zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia, ani w prawnej ocenie zarzucanego czynu. Opis czynu (podobnie jak i

kwalifikacja prawna)
wskazany w akcie
oskarżenia nie wiąże
sądu.

Co do wniosku o
ściganie, to jak
już wyżej wskazano
oskarżycielka
posiłkowa była
jednym z dwóch
pokrzywdzonych
działaniem
oskarżonego.

Przyjmując
odmienny punkt
widzenia
dochodziłoby do
irracjonalnej
sytuacji, że przy
braku

zainteresowania
ściganem ze strony
właścicieli systemów
informatycznych, w
tym placówek
medycznych - jak
miało to miejsce
w tym przypadku
- osoba, której
to bezpośrednio
dotyczy i która
poniosła faktyczną
szkodę nie mogłaby
doprowadzić do
pociągnięcia
sprawcy do
odpowiedzialności
karnej i pozostałaby
jej jedynie droga
cywilna. Składając
zawiadomienie o
popelnieniu
przestępstwa i
opisując, na czym
polegało
postępowanie
oskarżonego
pokrzywdzona
jednoznacznie

wskazała, że wnosi o jego ściganie. Ów wniosek bez wątpienia pochodził od osoby uprawnionej, a co za tym idzie, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 12 § 1 kpk.

Powyższe potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt II KK 6/19, stwierdzając iż ustawa karnoprosowa nie określa formy, w jakiej pokrzywdzony ma wyrazić wolę ścigania, to jest złożyć wniosek, o którym mowa w art. 12 § 1 KPK. Wola ta może być zatem wyrażona zarówno na piśmie, jak i w trakcie składania zeznań w charakterze świadka. Istotne jest, aby z takiego dokumentu procesowego w sposób wyraźny wynikało żądanie pokrzywdzonego ścigania sprawcy. Jak z kolei wskazał w postanowieniu z dnia 30 czerwca

2020 r. w sprawie
o sygn. akt
II KK 446/19,
złożenie wniosku
o ściganie już
tylko przez jednego
pokrzywdzonego
spełnia wymóg
uzyskania
stanowiska
niezbędnego do
prowadzenia
procesu o występki
ścigany na wniosek,
a postępowanie
z chwilą złożenia
wniosku toczy się z
urzędu.

Co do meritum,
to nie ulega
wątpliwości, że by
ocena dowodów
przeprowadzona
przez organ
postępowania
dokonana została
zgodnie z regułami
art. 7 kpk konieczne
jest: 1) oparcie
jej na wszystkich
przeprowadzonych
dowodach, mając
na względzie, że
podstawę orzeczenia
może stanowić tylko
całokształt
okoliczności
ujawnionych w toku
postępowania,
mających istotne
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
danej kwestii; 2)
uwzględnienie zasad
prawidłowego
rozumowania; 3)
uwzględnienie
wskazań wiedzy;
4) uwzględnienie

doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków

dowodowych,
niedostrzeżenie
ważnych
rozbieżności,
uchylenie się od
oceny wewnętrznych
czy wzajemnych
sprzeczności.

Jak słusznie wskazał
Sąd Najwyższy w
wyroku z dnia 15
kwietnia 2021 r.
w sprawie o sygn.
akt III KK 78/21,
prezentowanie
własnej - możliwej w
realiach konkretnej
sprawy - oceny
dowodów, bez
wykazania błędności
tej, której dokonał
sąd pierwszej
instancji, nie
upoważnia jeszcze
sądu odwoławczego
do zajęcia w tej
materii stanowiska
odmiennego. Sąd
odwoławczy,
zwłaszcza w sytuacji,
gdy nie prowadzi
samodzielnie
postępowania
dowodowego co do
istoty sprawy, jest
bowiem głównie
sądem
kontrolującym
procedowanie przed
sądem pierwszej
instancji i
stanowisko tego
sądu może
zakwestionować
jedynie wówczas,
gdy wykaze, że
to postępowanie
i jego wynik
obrażają prawo. Sąd

Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędów ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na
grunt niniejszej
sprawy, wbrew
twierdzeniom
skarżącego, Sąd
Rejonowy w sposób
prawidłowy, zgodny
z regulami art.
7 kpk, ocenił
cały zgromadzony
materiał dowodowy
i poczynił trafne
ustalenia faktyczne.
O ile oskarżony mógł
- jako lekarz -
korzystać z systemu
informatycznego
(...), w tym
zapoznawać się
z dokumentacją
medyczną, to
dotyczyło to
wyłącznie jego
pacjentów i
odbywało się
wyłącznie w celach
medycznych.
Tymczasem
pokrzywdzona nigdy
nie była jego
pacjentką. Co więcej,
jej dokumentacja
medyczna została
sporządzona
podczas korzystania
z usług innego
podmiotu, to jest
(...), gdy tymczasem
oskarżony był
zatrudniony w (...),
który był z nim
jedynie kapitałowo i
funkcjonalnie
powiązany.
Dotyczyła też
zupełnie innych
dziedzin
medycznych,
albowiem oskarżony

jest stomatologiem,
a problemy
zdrowotne
pokrzywdzonej były
odmiennej natury.
Co więcej, oskarżony
potraktował swoje
uprawnienia w
sposób
instrumentalny,
albowiem kierując
się wyłącznie
interesem
prywatnym,
związanym z
toczącym się
przeciwko niemu
postępowaniem
karnym, chciał
uzyskać dowody
podważające wersję
pokrzywdzonej.
Mało tego, uzyskaną
w ten sposób wiedzę
próbował następnie
wykorzystać, w
oparciu o nią
formułując wniosek
dowodowy.
Wprawdzie
ostatecznie nie
został on
uwzględniony,
jednak nie zmienia
to faktu
potraktowania
zarówno swojej
profesji, jak i
systemu
informatycznego, w
tym znajdującej się
w nim dokumentacji
medycznej
pokrzywdzonej, w
sposób całkowicie
przedmiotowy. Tym
bardziej, że
zapoznanie się z
nią było wielokrotne,
a wgląd do niej

był możliwy po wpisaniu danych identyfikacyjnych pokrzywdzonej.

Oskarżony musiał więc nie tylko posłużyć się loginem i hasłem, ale też podjąć dodatkowe działania.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony wiedział, że jego postępowanie jest bezprawne. Jako człowiek i lekarz znajdujący się w sile wieku, a co za tym idzie doświadczony życiowo i zawodowo miał pełną świadomość, że nie może tak po prostu wejść w cudzą dokumentację medyczną i zapoznać się z jej treścią. Wynika to nie tylko z ogólnie przyjętych norm, w tym etyki lekarza, na którą to od zawsze stawiany jest bardzo duży nacisk, ale też uregulowań prawnych, w tym Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry czy ustawy o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta. Ponadto oskarżony wiedział o przepisach RODO i szeregu procedurach

bezpieczeństwa obowiązujących w (...) i (...), o których wiedza była powszechna lub o których, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, został zapoznany. Chociażby w formie wiadomości e-mailowej. Jego tłumaczenia, że skoro system został tak skonstruowany, że dostał się tam, gdzie dostać się nie powinien, a co za tym idzie działał zgodnie z prawem, nie zasługiwały na akceptację. To, że oskarżony wykorzystał nadarzającą się okazję nie depenalizowało jego zachowania. Tym bardziej, że nastąpiło to bez wiedzy i zgody. Tak (...), jak i pokrzywdzonej. Gdyby pokrzywdzeni wiedzieli, co zamierza zrobić, to nie tylko nie wyraziliby na to zgody, ale kategorycznie by się temu sprzeciwili. Oskarżony dobrze o tym wiedział i dopiero złożenie wniosku dowodowego opartego na wiedzy, którą w ten sposób

<p>pozyskał ujawniło popełnione przez niego przestępstwo.</p> <p>Wątpliwości nie budziły też pozostałe rozstrzygnięcia.</p> <p>Wymierzona oskarżonemu kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda będzie dla niego odczuwalna, uświadamiając - wraz z samym skazaniem - naganność takiego postępowania. To samo tyczy się orzeczonej na rzecz pokrzywdzonej nawiazki w kwocie 700 złotych, która choć w niewielkim stopniu zrekompensuje jej fakt, że obcy człowiek, w dodatku w tak instrumentalny sposób, zapoznał się z intymną częścią jej życia, jaką są jej problemy zdrowotne i proces leczenia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylene wyroku i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

umorzenie postępowania, jak również zasądzenie kosztów za obie instancje według norm przepisanych.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na niezasadność zarzutów brak było podstaw do uwzględnienia związanych z nimi wniosków.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 2 marca 2023 r. w sprawie o sygn. akt III K 177/22.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Jak już wyżej wskazano, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę oskarżonego. Nie dopuścił się też innych uchybień, w tym skutkujących bezwzględными przyczynami odwoławczymi.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II</p>	<p>Z uwagi na bezzasadność apelacji, na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem opłaty w postępowaniu w postępowaniu odwoławczym i obciążono go pozostałymi wydatkami tego postępowania. Wysokość opłaty wynika z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o</p>	

	opłatach w sprawach karnych. Zdaniem Sądu Okręgowego oskarżony nie będzie miał żadnych problemów z uiszczeniem tej należności.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 2 marca 2023 r. w sprawie o sygn. akt III K 177/22.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana